

A legmeghatóbb történet arról,
mire képes a szerelem

THE BOY WHO SNEAKS IN MY BEDROOM WINDOW

álmaim őrzője

fine
selection

KIRSTY MOSELEY

KIRSTY MOSELEY

THE BOY WHO SNEAKS
IN MY BEDROOM WINDOW

álmaim őrzője

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1. fejezet

A KONYHAPULTON ÜLTEM ÉS ANYUT NÉZTEM. Rakott tésztát készített. Kissé pánikban volt, pár percenként az órára pillantott. Tudtam, miért teszi: apám pontosan tizenhat perc múlva érkezik haza, és azt szereti, ha az asztalon a vacsora, mire belép.

Jake oldalazott be a konyhába. A pókemberfiguráival játszott.

– Anyu, átmehetek Liamékhez játszani? – kérdezte reménykedve.

Anyu újra az órára nézett, és megrázta a fejét.

– Most nem, Jakey! Nemsokára kész a vacsora, és tudod, úgy kell ennünk, mint egy igazi családnak.

Beszéd közben kissé összerezzent.

Jake elszontyolodott, de bólintott. Odajött, leült mellém. Azonnal kikaptam a kezéből az egyik kis figurát. Jót nevettem, ahogy meglepődött, de aztán mosolyogva és a szemét forgatva visszaszerezte. Kedves srác a tesóm, szőke hajjal és szürke szemmel, amit barna pöttyök tarkítanak. Ő az idősebb, és ami azt illeti, a legjobb nagytestvér. Otthon is, a suliban is vigyáz rám, gondja van rá, hogy senki se piszkáljon. Az egyetlen, aki piszkálhat, az ő maga, meg egy kicsit a legjobb barátjának, Liamnek is megengedi, aki a mellettünk lévő házban lakik.

– Ambs, segítsek a háziban? – lökte meg a vállával az enyémet.

Jake tízéves, két évvel idősebb nálam, és mindig segít a tanulásban.

– Nem, ma nincs házi – mosolyogtam, a pultról lelógó lábaimat lóbálva.

– Oké, gyerekek, segítsetek! Terítsétek meg az asztalt! Tudjátok, hogyan. Pontosan úgy, ahogy kell, rendben? – kérte anyu.

Sajtot szórt a tésztára, és a sütőbe tette. Jake-kel leugrottunk a pultról, megragadtuk a terítéket, és elindultunk az étkezőbe.

Apám minden téren nagyon szőrszálhasogató; ha valami nem pontosan úgy történik, ahogy akarja, méregbe gurul, és ezt egyikünk sem szereti. Anya mindig azt mondja, hogy a munkája miatt ilyen, mert az nagyon stresszes. Ha bármit rosszul csinálunk, azonnal dühös. Van, aki azt vallja, *a gyerekeket látni kell, és nem hallani*. Na, apánk ezt újabb szintre emelte, *ő a gyerekeket nem kell sem látni, sem hallani*-elvet vallja. Mindennap fél hatkor jön haza, és rögtön megvacsorázik. Utána Jake-et és engem a hálósobánkba küld, ahol csendesen játszunk fél nyolcig, aztán lefekszünk aludni.

Utálom ezt a napszakot. Minden jó, amíg haza nem jön, de akkor mindannyian megváltozunk. Jake elcsendesedik és nem mosolyog. Anyunak aggodalom vagy félelem ül ki az arcára, és körbe-körbe rohangál, megütögeti a párnákat a kanapén. Én némán állok és azt kívánom, bár elbújhatnék a szobámban, és soha többé nem kellene kijönnöm.

Jake-kel halkán megterítettük az asztalt, majd némán ültünk, csendben vártunk az ajtó nyílására, ami azt jelenti, hogy hazajött. A gyomrom összerándult és a kezem izzadni kezdett. Némán imádkoztam, hogy jó napja legyen, és este normálisan viselkedjen.

Néha *nagyon* jó hangulatban van, olyankor megölel és megcsókol, és lelkendezik, hogy milyen különleges kislány vagyok, és ő mennyire szeret. Ez általában vasárnaponként történik, amikor anya és Jake

jégkorongedzésre megy, én meg kettesben maradok itthon vele. Ezek a vasárnapok a legrosszabbak. Sohasem meséltem róluk senkinek. Arról sem, ahogyan hozzám ért ilyenkor, azt hajtogatva, hogy mennyire csinos vagyok. Gyűlölöm azokat a napokat. Bár sohase jönne nek el a hétvégék! Sokkal jobban szeretem a hétköznapiakat, amikor iskola van, és csak vacsoraidejében látom. Még az is sokkal jobb, amikor dühösen néz rám, nem ellágyuló tekintettel. Azt egyáltalán nem szeretem, olyankor kényelmetlenül érzem magamat, és remegni kezd a kezem. De szerencsére ma hétfő volt, azaz még majdnem egy teljes hetem van, mielőtt újra aggódnom kell.

Apánk néhány perccel később beszélt. Jake az asztal alatt megfogta a kezem, és olyan pillantást lövellt felém, ami arra biztatott, hogy viselkedjek jól. Apámnak szőke a haja, mint Jake-nek. A szeme pedig barna, és mindig rosszallóan néz.

– Sziasztok, gyerekek! – köszönt hangosan mély hangján.

Borzongás futott végig a gerincemen a hangjára. Féltette az akaratát, és leült az asztalfőre. Igyekeztem titkolni minden reakciót, mozdulatlanul dermedtem. Úgy tűnt, mindig a reakciói miatt került mindenki bajba, azok rontottak a helyzetén. Régen ez nem így ment, akkor én voltam apu szeretett, kicsi lánya, de három évvel ezelőtt új munkahelye lett, és megváltozott. Teljesen átalakult a kapcsolatunk. Még mindig jobban kedvel engem, mint Jake-et, de amikor hazajön a munkából, mintha el akarná hitetni magával, hogy Jake és én nem is vagyunk a világon. Néha úgy néz a tesómra, mintha azt kívánná, bár ne is létezne. Görcsbe rándul a gyomrom ezektől a pillantásoktól.

– Szia, apa! – válaszoltunk egyszerre.

Ebben a pillanatban lépett be anyu a tésztás tállal és egy tányér fokhagymás kenyérrel.

– Ez jól néz ki, Margaret – dicsérte meg apánk mosolyogva. Né-
mán enni kezdtünk. Igyekeztem nem feszengeni a széken. – Szó-
val, Jake, milyen volt az iskola? – kérdezte a bátyámat.

Jake a meglepetéstől tágra nyílt szemmel nézett fel rá.

– Jó volt, köszönöm. A jégchokisapát megnézte a játékomat, és Liam
meg én... – kezdte, de apánk bólintott, és már nem is figyelt rá.

– Ez nagyszerű, fiam – vágott közbe. – És neked, Amber? – kér-
dezte felém fordulva.

Jaj, ne! Oké, légy udvarias, ne csapongj!

– Jó volt, köszönöm – feleltem csendesesen.

– Hangosan, te gyerek! – üvöltötte.

Összerándultam a hangjától és azon tűnődtem, hogy megüt vagy
vacsora nélkül zavar ágyba.

– Jó volt, köszönöm – ismételt meg hangosabban.

Elkomorulva nézett rám, majd anyámhoz fordult, aki összeszorí-
totta a két kezét, és az alsó ajkát harapdálta.

– Margaret, te mit csináltál egész nap? – kérdezte, és folytatta az
evést.

Anyu megköszöri a torkát.

– Bevásároltam. Megvettem azt a sampont, amit szeretsz. Utána
pedig vasaltam – válaszolta gyorsan.

Úgy hangzott, mint egy előre elkészített felelet. Mindig ezt csi-
nált. Előre készen volt a válaszaival, így nem mondott semmi olyat,
amivel felmérgethette volna apát.

Kinyújtottam a kezemet az italomért, de nem figyeltem rendesen,
és felborítottam a poharamat. Az innivalóm az asztalra ömlött. Min-
den szem apánkra szegeződött. Felugrott a székéből.

– A rohadt életbe! Amber, te hülye kis ribanc!

Megragadta a karomat, és durván felrántott az asztaltól.

Háttal a falhoz csapódtam. Végigfutott rajtam a fájdalom. Az ajkamba haraptam, hogy ne sírjak. A sírástól minden csak rosszabb lett, gyűlöli, azt mondja, hogy csak a gyengék sírnak. A tekintete megkeményedett és dühös lett, miközben gúnyosan mosolyogva visszahúzta a kezét. A lélegzetemet visszatartva vártam az ütést. Semmit sem tehettem, el kellett viselni, mint mindig.

A bátyám szinte azonnal felugrott a székéből, és rám vetette magát. Szorosan átölelt, hogy védelmezzen. Háttal állt apánknak.

– Tűnj el innen, Jake! Meg kell tanulnia, hogy jobban vigyázzon!
– szónokolt apám.

Most Jake-et ragadta meg a ruhájánál fogva, és a padlóra lökte.

Apám tenyere az arcomon csattant. Az ütés erejétől a földre estem, a helye forró, éles fájdalommal égett. Ezután Jake felé fordult, és a combjába rúgott. A bátyám fájdalmában felkiáltott és összegömbölyödött, hogy védje a fejét.

– Soha többé ne kerülj az utamba, te kis szar! – üvöltötte.

Néma könnyek csorogtak végig az arcomon. Rossz volt látni, hogy bántja a testvéremet, aki csak engem védett. Jake mindig ezt csinálja. Ha bajba kerülök, provokálni kezdi apánkat, hogy rajta töltse ki a mérgét helyettem.

Nyöszörögtem. Apánk felváltva méregetett minket, majd felkapta a tányérját, és beviharzott a nappaliba. Valamit morgott a világ legrosszabb kölykeiről és arról, hogy a fenébe ragadhatott bele ebbe az életbe.

Amint kiment a szobából, odakúsztam a bátyámhoz, és olyan szorosan öleltem át, mintha az életem múlna rajta. Felnyögött, és ülő helyzetbe tornázta magát, hogy ő is megöleljen. Fájó arcomat simogatta, és közben a fogán keresztül szívta be a levegőt.

– Jake, úgy sajnálom! Annyira sajnálom! – motyogtam csendesen, a vállába zokogva.

Megrázta a fejét.

– Semmi baj, Ambs, nem a te hibád – mondta rekedten, és erőtellenül elmosolyodott.

Próbált felállni. Felugrottam, mert megbillent. Átöleltem a derekát, és segítettem fájó lábára nehezedni. Megriadtam egy hirtelen érintéstől a jobb oldalamon, azt hittem, apánk jött vissza, hogy még több fájdalmat okozzon, de anyu volt az. Kétségbeesetten tisztogatva az asztalt, papírtörölkkel itatta fel a kiömlött innivalót.

– Vigyétek fel a vacsorát a szobátokba, és egyétek meg ott, rendben? – Arcon csókol mindkettőnket. Apámhoz ment, elsimítani a problémát. Képes volt még mindig dühöngeni miattam, ezért meg kellett nyugtatnia, mielőtt még nagyobb baj történne. – Reggel találkozzunk. Szeretek benneteket. Legyetek csendben, és bármi történik, maradjatok a szobátokban! – utasított, és gyorsan újra megpuszilt minket, aztán az előszobába terelt, ahol a kezünkbe nyomta a vacsoránk maradványát.

Szép házunk van, egyszintes, négy hálószobával. Apám jól keres, így jó környéken lakunk. Jobban örülnék, ha kisebb házban élnénk és ő mást dolgozna. Talán akkor olyan volna, mint régen, amikor még kivitt minket a parkba, és sok játékot meg édességet vett nekem.

Jake az én szobámba jött. Némán ettünk az ágyam mellett, a padlón. Amikor apám a nappaliban ordítózni kezdett anyuval, megszorította a kezemet. Valami eltört. Összerándultam, és elszorult a szívem. *Minden az én hibám.*

A testem megállíthatatlanul rázkódott a sírástól, ahogy elképzeltem, miket művelhet lent anyuval. Jake átölelte a vállamat, és magához szorított. Mindig úgy viselkedik, mint aki sokkal idősebb a koránál. Jóval érettebb nálam.

– Nincs semmi baj, minden oké, Ambs. Ne aggódj! – dünnyögte és a hajamat simogatta.

Mire megnyugodtam, az ordítózásnak is vége lett, így kártyázni kezdtünk. A játék közepén tartottunk, amikor lábdobogást hallottunk a folyosó felől. Jake teste megmerevedett, és tágra nyílt szemekkel az ajtómra meredt. Szerencsére a lépések nem álltak meg, és másodpercekkel később csukódott a szüleink hálószobájának az ajtaja. Kifújtam a levegőt, észre sem vettem, hogy addig benn tartottam, és a szememet behunyva leroskadtam.

Ma estére vége.

– Jobb lesz, ha most bemegyek a szobámba. Elmúlt hét – motyogta Jake, fejével az ágyam mellett álló ébresztőóra felé biccentve. – Zárd be az ajtód! Reggel találkozunk.

Felállt, és az ajtó felé bicegett. Én is felálltam és néztem, ahogy kilopakodik a szobámból, át a folyosón a sajátjáig. Kinyitotta az ajtaját, megfordult, és erőtlenül rám mosolygott.

– Zárd be az ajtód! – tátogta.

Bólintottam, aztán átvágtam a szobámon. Még integettem, mielőtt becsuktam és bezártam az ajtót. A fületem a lapjához szorítottam, hogy halljam az árulkodó hangot, ahogy Jake is bezárja az övét. Amikor meghallottam a kattanást, ami jelezte, hogy mostantól biztonságban van, megfordultam, és az ágyamhoz rohantam. Belevertettem magamat, és az arcomat a puha párnába temetve újra eleredtek a könnyeim. Ma este megint hülye voltam. Miattam ütötte meg apám a bátyámat és valószínűleg anyut is.

Tehetetlenül sírtam és vagy századjára gondolkodtam el azon, hogy elszököm. De mint mindig, gyorsan elhessegettem a gondolatot, nem hagyhattam magára Jake-et apánkkal. Mélyen legbelül

tudtam, hogy őt nem lehetne rábeszélni, hogy jöjjön el velem, mert ő meg nem akarta itt hagyni anyát védtelenül. Itt ragadtunk mindannyian, kiszolgáltatva egy rideg, szívtelen embernek.

Hirtelen kaparászást és kopogtatást hallottam az ablakomon. Felkaptam a fejemet, és döbbenten láttam, hogy Liam állt a hálósobám ablaka előtt. Ő Jake legjobb barátja, amióta négy éve ideköltöztünk. Ijedten felugrottam, és gyorsan odarohantam. Megrémültem, mert ki tudja, mit tenne vele apa, ha észrevenné. Nem akartam, hogy még valaki megsérüljön miattam ma este. Fogcsikorgatva kinyitottam és kitértam az ablakot, fohászkodva, hogy ne nyikorogjon és ne hallatszódjon semmi. Hideg, friss levegő csapta meg az arcomat, amikor kihajoltam. Értetlenül ráztam a fejemet.

– Liam, mit keresel itt? Menj el! – suttogtam.

De ez a lökött a kezét a vállamra téve hátratolt, felhúzta a lábát és bemászott a szobámba. A döbbenettől tátva maradt a szám. Hátrafordultam, és teljes pánikban az ajtóra meredtem. Ha apám elkapja, totál begőzöl. Nem szereti, ha Liam átjön hozzánk játszani, azt mondja, túl zajos. Visszanéztem Liamre, és a fejemet ráztam, nem akartam hinni a szememnek.

Mit keres itt? Azt hiszi, hogy ez Jake szobája? Rossz ablakon lopózott be?

Liammel egyáltalán nem vagyunk jóban, fogalmam sem volt, mit keres itt. Mindig úgy tűnt, legfőbb célja, hogy halálra szekáljon. Állandóan elgáncsol, meghúzza a hajamat, de a legidegesítőbb, hogy Angyalnak nevez. Attól a pillanattól kezdve így hív, hogy megismert. Mindig felmérgeti velem, de nem hajlandó abbahagyni.

– Liam, menj el! – suttogtam, és kétségbeesetten löködtem az ablak felé.

Nem moccant, hanem szorosan átölelt és a mellkasához szorított. Csapkodtam, próbáltam eltolni, de még erősebben szorított.

– Semmi baj – suttogetta, és a hajamat simogatta.

Olyan jó érzés volt a vigasztalása, hogy újra előtörték a könnyeim. Liam tud apánkról és a bántalmairól, amiktől mindannyian szenvedtünk. Jake egyszer tele volt zúzódásokkal, és kibökte a legjobb barátjának az igazat. Jake és én könnyörögtünk neki, hogy ne árulja el senkinek, és ezt egészen mostanáig be is tartotta.

Zokogtam. Mérges voltam magamra, amiért újra sírok, de nem tudtam abbahagyni. Hangosan szipákoltam és az orromat törölgettem a kézfejemmel. Miközben Liam átölelt, remegő állal felnéztem rá, és láttam, hogy neki is könnyes a szeme.

– Mit keresel itt? – suttogettam.

Sóhajtott, majd leült az ágyam szélére, és finoman maga mellé húzott.

– Láttalak az ablakon keresztül, és biztos akartam lenni benne, hogy jól vagy – suttogetta, és újra átölelt.

Az ablakra néztem. Liam szobája pont szemben van az enyémmel. Beláttam hozzá, ami azt jelenti, hogy ő is belát hozzám. Az ajkamba harapva bólintottam, és hozzábújtam. Szükségem volt a vigasztalására.

A mellkasához bújva sírtam. Észrevettem, hogy Power Rangers póló van rajta, és hozzá illő rövidnadrág. Zavartan elgondolkodtam, hogy miért van ebben, amikor kint nagyon hideg van. Aztán leesett: ez a pizsamája, lefekvéshez készülhetett. Gyorsan ránéztem az ébresztőórámról. *20:30. Már több mint egy órája sírok.*

Egy idő múlva a könnyek áradása csitult, de nem apadt el.

– Jól vagyok, most már menjél! – suttogettam, és próbáltam letolni az ágyamról.

Határozottan megrázta a fejét.

– Nem megyek el addig, amíg sírsz – mondta határozottan.

Még szorosabban átölelte a derekamat. Fekvő helyzetbe kormányzott az ágyon, és mellém feküdt. Annyira ölelt, hogy egy centit sem tudtam arrébb csúszni. Igazából jó érzés volt. Erős karjában biztonságban éreztem magamat. Megadóan abbahagytam a ficáncolást, és a mellkasán zokogtam.

Amikor reggel felébredtem, még mindig a karjában tartott. Riadtan az órára néztem. 6:20.

– Liam! – ráztam meg suttogva.

– Aaa... mi az anya? – motyogta csukott szemmel.

A szívem a torkomban dobogott.

– Sss – csitítottam, és befogtam a száját, nehogy újra megszólaljon.

Az ajtóra néztem, vártam, hogy apám betöri és megtalálja nálunk Liamet. *Nem tudom elhinni, hogy elaludtunk. Ez szörnyű.*

Hirtelen kinyitotta a szemét, és zavarodottan nézett rám. A tekintete körbejárt a szobában, és ő is megijed.

– Jaj, ne, elaludtam? – suttogta.

Felült, és megvakarta csokoládébarna haját, ami ettől szanaszét állt.

– Gyorsan haza kell menned!

Szuszogva megragadtam a kezét, és minden erőmet bevetve, talpra állítottam. Tágra nyílt szemmel bólintott, és az ablakhoz rohant. Kinyitotta, és átvette a lábát az ablakpárkányon. Néztem, ahogy kimászik. Amikor felnyúlt, hogy becsukja az ablakot, elkaptam a kezét, és hálásan rámosolyogtam.

– Köszönöm – suttogtam.

Őszintén szükségem volt egy ölelésre az éjszaka. Valószínűleg ez volt a legkedvesebb dolog, amit Liam valaha tett értem.

Visszamosolygott. Kék szeme csillogott a reggeli napsütésben.

– Szívesen, Angyal.

Visszacsúsztotta az ablakot a helyére, majd megfordult, átkocogott a harmatos fűvön, és eltűnt a két ház közötti kerítésen lévő résen. Újra felbukkant, és bemászott a saját ablakán.

Rámosolyogtam és intettem neki, mielőtt behúztam a sötétítő függönyt. Megkönnyebbülve fellélegeztem. Szerencsére nem kapták el. A gondolatra, hogy apám bánthatja Liamet, összerándult a gyomrom. Nagy mázlink van, hogy nem buktunk le. Bele sem merek gondolni, mi történt volna, ha a szülei bemennek a szobájába, és meglátják az üres ágyát. Vagy mi történt volna, ha nem ébredek fel időben, és nem sikerül kisurrannia.

2. fejezet

8 évvel később...

AZ ISMERŐS ÉRZÉS ÉBRESZTETT, hogy mindjárt összenyomnak. Ficáncolni kezdtem, és hátratoltam a vállamat. Liam kissé lecsúszott rólam. Hátulról ölelt kifliben, és a tarkómba szuszogott. Nehéz karját körém fonta, a karomat a mellkasomhoz szorította, és közben szorította a kezemet. A lábát lazán átdobta a lábamon, és a hátam alsó részéhez nyomódott. Éreztem a szokásos reggeli merevedését.

Gyorsan lehalkítottam a telefonom ébresztőjét, és a hasába könyököltem.

– Hat óra – motyogtam álmosan, és újra behunytam a szememet. Morogva még szorosabban átölelt.

– Még tíz perc, Angyal. Álmos vagyok.

– Nem, nincs újabb tíz perc! Legutóbb egy óra lett belőle, és Jake majdnem itt talált – suttoztam, és újra belekönyököltem a hasába.

Megmozdította a karját, és a kezemet leszorította a fejem mellé az ágyhoz. Ettől úgy feküdtem, mintha imádkoznék.

– Még tíz perc – mondta panaszosan.

Sóhajtottam, és újra behunytam a szememet. Ilyenkor nem volt értelme vitatkozni vele, meg aztán ennyire korán reggel energiám sem volt veszekedni. Mind a ketten azonnal elaludtunk.

– Amber, remélem, ébren vagy! – kiáltotta a bátyám, és az ajtót püfölte.

Liamre néztem a vállam fölött. Az arcát dörgölte és kábultan nézett.

– Oké, én húzok reggelizni! Siess, ma Liam visz minket, szóval, fél órád van! – kiabálta be Jake az ajtón át, majd végigdübörgött a folyosón.

– Jézusom, Angyal, miért nem ébresztettél fel? – ásított Liam, és a karját felemelve nyújtózkodott.

Hihetetlenkedve húztam fel az egyik szemöldökömet.

– Felébresztettelek, te idióta! Azt mondtad „még tíz perc” – utánoztam rémesen a hangját –, aztán az ágyhoz szorítottál, hogy ne bökdösselek a könyökömmel – mormoltam gúnyosan.

Komiszul kuncogva rám vetette magát. Visszanyomott az ágyra, a kezemet a fejem fölé nyomta, és rám nehezedett.

– Az ágyra szorítottalak? Megint rólam álmodtál? Valóra válhatom! – csúfolódott.

Az arca csak néhány centiméterre volt az enyémtől. Kék szeme hamiskásan csillogott.

Kinevettem, és ökölbe szorítottam a kezemet, nem adtam meg azt az elégtételt, hogy lássa, küzdök ellene. Nem voltam vicces kedvemben.

– Csak szeretnéd – vágtam vissza csípősen. – Na, a fenébe, szállj le rólam, és menjél! Készülődj! Hallottad, ma te vezetsz – sziszegtem, és az ablak felé biccentettem, világosan jelezve, hogy mennie kell.

Nagyot sóhajtott, és lemászott rólam. Hang nélkül húzta fel a pólóját és a farmerét. Ritkán kedveskedünk egymással, és a hallgatás

sem szokatlan közöttünk. Felültem és néztem, ahogy kimászik az ablakon, majd behúzza maga után. Sértődötten és mérgesen bámultam az ébresztőórára. Azon tűnődtem, van-e még időm egy gyors zuhanyzásra iskola előtt.

Pontosan huszonhat perccel később kicammogtam a konyhába. Elhúztam a számát, amikor észrevettem Liamet. Lazán a konyhapultnak támaszkodott. Barna haja kócos volt a szokásos, *éppen most másztam ki az ágyból*-stílusban, ami őszintén szólva, igaz is volt. *Épp most mászott ki az ágyból*. Általában csak az ujjával túrt bele néhány-szor, néha egy kis vakszot tett rá. Pontosan úgy nézett ki, mint minden reggel: akár egy rohadt supermodell. Alacsony derekú, szag-gatott farmeréből kilátszott a bokszeralsója. A csajok totál begőzöl-tek ettől. Ma fehér pólót húzott a farmerhez, amiben még jobban látszott tökéletesen kidolgozott teste. Fölé narancssárga-szürke koc-kás, rövid ujjú inget vett, persze, nem gombolta be. Kék szeme vi-dáman csillogott, látszott, hogy jól szórakozik rajtam, mert egy ka-nál zabpelyhet emelt a szájához pont abból a fajtából, amit szeretek.

– Csúszásban vagy ma reggel, Angyal? – vigyorgott.

Még mérgesebben néztem, amitől röhögni kezdett.

– Fogd be, Liam! Mi a fenéért eszed az én zabpelyhemet már megint? Nincs otthon kajátok? – csattantam fel, és mielőtt tiltakoz-hatott volna, kikaptam a kezéből a tálat, hogy megegyem a mara-dékot.

Liam mosolyogva megvonta a vállát, és a cipőjével a padlót pisz-kálta.

Jake felém dobta a narancslét. Éppen csak elkaptam, mielőtt a föld-re esett volna.

– Kicsit feldúlt vagy ma reggel, Ambs. Minden oké? – kérdezte kis-sé aggódva.

– Elaludtam – motyogtam lemondó sóhajtással.

A fogamat csikorgattam, mert Liam jókat nevetett mögöttem. *Naná, hogy feldúlt vagyok, amikor Liam miatt csak fél óráam volt arra, hogy lezuhanyozzak és felöltözzek.* De ezt persze nem mondhattam el Jake-nek. Fogalma sincs róla, hogy Liam minden este velem alszik, a szobámban. *Ha tudná, nagyon mérges lenne.* Jake különösen óv engem. Mindig is vigyázott rám, de azóta még jobban, hogy apánk lelépett, amikor tizenhárom éves voltam. Az, hogy *lelépett*, nem éppen a megfelelő szó. A bátyám és Liam péppé verték, és kidobták a házból azt az embernek nem nevezhető valamit. Egyik este korábban értek haza, és azon kapták a részeg apámat, hogy rám mászik. Jake-nél ez végleg betette a kaput. Liammel eszméletlenre verték, majdnem megölték. Ezután dobták ki a házból, és figyelmeztették, hogy ne merjen többé visszajönni. Azóta eltelt három év, de még csak nem is hallottunk felőle.

Kicsivel ezután anyu munkát kapott egy nagy elektronikai cégnél, az igazgató titkárnője lett, így elég sokat utazik. Tavalý kétszer annyit volt távol, mint itthon. Egy hónapban talán egy hetet, ha látjuk. Időnként Jake felügyel rám, de inkább én viselem az ő gondját.

Liam szintén nagyon óv, de annak ellenére sem jövünk ki mindig egymással, hogy az elmúlt nyolc év minden egyes éjszakáját az ágyamban töltötte, méghozzá egész éjjel szorosan átölelve. Az azt követő éjszakán, hogy sírni látott és elaludtunk egymás mellett, megint visszaosont a szobámba, és két hét elteltével ez szokásunkká vált. Sohasem beszélünk erről, csak kinyitom az ablakot, ő meg bemászik, miután a szülei benéznek a szobájába és meggyőződnek róla, hogy alszik. A nyolc év alatt egyszer sem buktunk le, bár párszor épphogy csak nem. Néhány évvel ezelőtt Liam anyja üresen találta az ágyát, de ő elvitte a balhét, azt hazudta, hogy egy barátja bulijába szökött ki, és ott aludt. Senki sem sejtette, hogy a szomszédban volt, velem.

Még mindig ugyanúgy piszkál és halálra idegesít, mint gyerekkorunkban, de tudom, hogy számíthatok a segítségére, amikor szükségem van rá. Olyan, mintha kettős személyisége lenne. Napközben dühít, bosszant, éjszaka viszont ő a világ legédesebb sráca. Átölel, hogy megvédjen és biztonságban érezzem magamat.

– Nagyon csini vagy ma, Angyal! – mondta, miközben tetőtől talpig lassan végigmért a rá jellemző önelégült mosollyal az arcán.

Elhúztam a számát, és beraktam a tálat a mosogatóba. Tudtam, csak azért piszkál, hogy reagáljak valamit. Nem is voltam „csini”. Bar-na hajam még nedves volt, mert nem volt időm megszáritani a hül-ye „még tíz perce” miatt, ezért úgy döntöttem, hogy kócos kontyba tűzöm. És mint mindig, egy kicsit kifestettem magamat. Feltettem egy kevés szempillaspirált, hogy a szürkészöld szememet kihangsú-lyozzam, meg szintelen szájfényt. A farmerem és a kapucnis pulcsim sem tett kifejezetten csinivé. Megvártam, amíg Jake nem figyel, és felmutattam a középső ujjamat Liamnek. Ezután kiballagtam a ko-csijához, és nekitámaszkodva vártam, hogy a fiúk megtiszteljenek a jelenlétükkel.

A suliba vezető út ugyanúgy zajlott, mint mindig. A srácok elől fociról meg bulikról beszélgettek, én pedig hátul hallgattam az IPodomat, és igyekeztem tudomást sem venni Liamről, aki önelé-gülten vigyorgott rám a tükörből. Amikor megálltunk a suliparko-lójában, a kocsit szokás szerint, mint minden reggel, elárasztották az emberek. Liam és Jake menő srácnak számítanak a sulinkban. Fel-sősök és minden lány róluk álmodozik. A fiúk barátkozni, a lányok szexelni akarnak velük. Gusztustalan.

Liam nevetett, amikor kimásztam a kocsiból, és próbáltam ki-kerülni a hülyék tömegét, akik belém ütköztek, mert annyira rájuk akartak tapadni. Az egyik lány direkt nekem jött. Ránéztem az apró

szoknyájára, ami inkább övnek nézett ki, és a felsőjére, amiből kint volt a hasa. Grimaszoltam. *Jesszus, micsoda egy ribi!*

– Jessica, tudsz arról, hogy otthon felejtetted a szoknyádat? – gúnyolódtam.

Haragosan nézett rám. Hallottam, hogy Liam és Jake nevetnek.

– Nem érdekelysz! Azt tudod, ugye, hogy az emós külső nem áll jól neked? – vágott vissza gonoszkodva.

Magamban kuncogtam, és válasz nélkül elsétáltam. Szokásunkká vált így beszólogatni egymásnak. Jessica és Liam jártak egy rövid ideig, ami azt jelenti, hogy szexeltek néhányszor, aztán Liam szakított vele, amin Jessica nem tette túl magát, vissza akarja őt szerezni. Ettől viszont Liam undorodik. Jessica valamiért sohasem kedvelt engem.

Már félúton jártam a parkolóban, amikor egy nehéz kar lendült át a vállamon. Hátrahőkölve pillantottam fel Liamre.

– Ez nem volt szép, Angyal – korholt játékosan, majd közelebb hajtotta a fejét. – Bocs, a ma reggelért! – lehelte a fülembe. A könyökömet a bordái közé nyomtam. Felnevetett és hátrébb lépett. – Ne foglalkozz Jessicával, szerintem király vagy az emós külsővel – cicázott, és rám kacsintott.

Hirtelen, a semmiből előkerült Jake, és tarkón paskolta Liamet.

– Haver, ő a kishúgom! – mondta szigorúan, és Liam ingét megragadva, elhúzta mellőlem.

Liam csak nevetett és újra rám kacsintott, amitől a szememet az égre emeltem. Mintha csak végszóra vártak volna, egy csapat lány hívta kiabálva Liamet. Ő el sem köszönt, otthagytott minket, és oda-sétált ahhoz, amelyik a legközelebb állt. Csábítóan rámosolygott. A lány elpirult. Liam azonnal flörtölni kezdett vele.

– Pfuj! – mondtam halkán a fejemet rázva, majd elindultam.

A fene akar a tanúja lenni annak, ahogy becserkészi a lányt.

Az épületben ráakadtam a barátaimra. A szekrényeknek dőlve dumáltak.

– Hahó, Kate, Sean, Sarah! – mondtam vidáman, miközben feljűk tartottam.

– Hé, Amber, ma is az egyes és kettes számú bomba pasikkal jöttél? – kérdezte Kate, és álmodozva bámult a bátyám felé, aki éppen befejezte a beszélgetést a jéghokis csapattársaival.

Nevetve megráztam a fejemet.

– Nem, csak a régi jó Jake-kel és Liammel.

Kate felsóhajtott.

– Hogy a fenébe hagy hidegen, hogy ilyen rohadtul jól néznek ki? Mekkora mákod van, hogy Jake-kel élsz! Boldogan elnézegetném a formás fenekét egész nap – dorombolta, és drámaian legyezte az arcát.

Úgy csináltam, mintha elhálnám magam.

– Kate, ő a bátyám meg az idióta barátja! Nem zavar, hogy röptében a legyet is elkapnák? Gyökér mind a kettő – jegyeztem meg.

Nem értem, miért, de a suliban az összes lány szerelmes beljűk. Jake nagyon jó fej, de a lányokkal tárgyként bánik, és Liam... nos Liam egyszerűen csak gyökér.

Kate hamiskásan grimaszolt.

– Ők a legjobb hokisok, és úgy néznek ki, mint egy-egy szexisten. Bár *túl lennék rajtuk* – mondta kétértelműen, és vigyorogva emelgette a szemöldökét.

Nagyot nevettem a nyersségén. Belém karolt, és elhúzott az első órára.

A suli jó volt, mint mindig. Én meglehetősen népszerű vagyok, mert a bátyám és a legjobb barátja a legmenőbb srácok. Mindig is vigyáztak rám, ami legfőképpen azt jelentette, hogy figyelmeztették a fiúkat, tartsák magukat távol tőlem. Ez igazság szerint tökéletesen megfelel

nekem. Nem akarok senkivel sem járni. A lányok meg... hát, a legtöbb barátkozni akar velem, mert azt hiszik, úgy közelebb kerülhetnek a bátyámhoz. A barátnőjelölteken elég könnyen át lehet látni, már abból látszik, ki mire pályázik, ahogy öltözködnek. Ha nincs rajtuk sok ruha, akkor csak azt akarják, hogy mutassam be őket Jake-nek vagy Liamnek.

Szeretem az óráimat. A tanárok is eléggé szeretnek engem, mert sosem volt rosszabb jegyem négyesnél. A házi feladatokat mindig megírom, és nem vagyok lusta. Erre büszke vagyok, mert közben soha nem voltam egy pedálgép.

Ebédidőben épp a barátaimmal ültem, amikor kezdetét vette a szokásos suttogás és vihogás. A lányok igazgatni kezdték a hajukat és a sminkjüket, így egyből tudtam, hogy a bátyám és a barátai megérkeztek az ebédlőbe. Sóhajtottam, mert Kate és Sarah megint boci-szemekkel bámultak át a vállam fölött.

Sarah hirtelen kihúzta magát a székből, és tágra nyílt a szeme az izgatottságtól.

– Ó, jessz, az egyes számú bomba pasi ide tart! – kuncogott, és oldalba bökte Kate-et a könyökével.

A szememet forgattam, amikor egy kéz hirtelen kinyúlt mögülem, és ellopott egy marékka a sült krumplimból.

– Helló, Angyal! – lehelte bele Liam a nyakamba, és a másik kezével is célba vette a tányéromat.

Rácsaptam a kezére, mielőtt újra csenhetett volna a kajámból.

– Az ég szerelmére, Liam, vegyél magadnak ennivalót! Sóher! – csattantam fel, és rosszallóan néztem rá.

Nevetett.

– Mindketten jól tudjuk, hogy meg akarod velem osztani – felelte, és lehuppan mellém a padra, miközben a csípőjével arrébb lökött.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Sóhajtva távolabb toltam a tányéromat, hogy ne ehessen meg az egész ebédemet.

– Mit akarsz? – kérdeztem megadóan.

Átölelte a vállamat.

– Á, csak meg akartam látogatni a csajomat. Tudom, hogy már hiányoztam, egész délelőtt nem láttál – válaszolt beképzelten.

A barátaitól nem számíthattam segítségre, mosolyogva bámulták és a szempilláikat rebegtették. Nyögve leráztam magamról a karját.

– A fenébe is, levennéd rólam azt a tapizós kezedet? Még a végén elkapok valamit! – dühöngtem.

Megint csak nevetett.

– Angyal, ne légy ilyen – turbékolta –, csak akartam mondani, hogy ma én vislek haza. A bátyádnak randija lesz. – Azzal vigyorogva elvonult.

Remek, ez aztán remek! Ő visz ma haza. Fantasztikus! Hogy idegesítsen, mindig olyan hosszúra nyújtotta a hazafelé utat, amennyire csak lehetett, utána pedig állandóan nálunk várta meg, hogy Jake hazaérjen, ami azt jelentette, hogy neki is főznöm kellett.

– Ez nagyszerű, Liam. Most siess, biztos vagyok benne, hogy még vannak lányok, akiknek nem adtál át semmilyen nemi betegséget – morogtam, és intettem, hogy tűnés.

Nevetve megcsókolta az arcomat.

– Tehetsz úgy, Angyal, mintha nem így lenne, de mindketten tudjuk, hogy akarod, hogy ma éjjel nálad aludjak – kacintott rám, ezzel kétértelműsítve a dolgot.

Csak remélni mertem, hogy senki sem hallotta.

– Hát persze hogy akarom, hiszen *olyan nagyon* szerelmes vagyok beléd – sóhajtottam a szememet forgatva és az arcomat dörgölve, hogy letöröljem a csókját.